

Arrest

nr. 288 519 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 31 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 21 september 2018, diende op 21 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 27 mei 2017 in Italië en op 6 augustus 2017 in Nederland (Eurodac).

Op 25 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 29 januari 2021, nr. X). Het arrest is gemotiveerd als volgt:

"5.1. In het verzoekschrift wordt benadrukt "dat het CGVS echter niet betwist dat de verzoekende partij aan een psychiatrische aandoening lijdt die hij als schizofrenie identificeert". Volgens verzoeker "is het

evident dat de verzoekende partij allerminstens minder goed functioneert” gezien hij “drie maand gehospitaliseerd bleef” en gezien “dat schizofrenie vooreerst reeds gekenmerkt wordt door een verlies van contact met de werkelijkheid”. Aldus verzoeker is zijn ziekte “een objectieve, mogelijke uitleg voor het lacunaire geachte relaas die de verzoekende partij aflegde, luidens het CGVS” en “dient te worden vastgesteld dat de lacunes die het CGVS aanhaalt ook doodgewoon uit te leggen zijn door het feit dat de kennis door de verzoekende partij van sommige elementen , de geloofwaardigheid van het relaas niet aantasten omdat zij de kern van het persoonlijk relaas niet aantasten”.

Verzoeker heeft op het Commissariaat-generaal verschillende documenten neergelegd betreffende zijn ziekenhuisopname eind 2018. Bij zijn verzoekschrift voegt hij nogmaals “ontslagverslag Brugmann ziekenhuis” van 31 oktober 2018 en “medisch attest model dvz” van 30 oktober 2018. Ter zitting worden nogmaals attesten inzake zijn hospitalisatie en behandeling neergelegd. Verzoeker meent dat uit de voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat hij “een heel beperkt vermogen heeft om de eisen van het CGVS ivm coherentie en logica effectief te kunnen beantwoorden”, dat hij hallucinaties heeft en dat zijn cognitief vermogen “is aangetast”. Hij citeert uit het medisch attest van 30 oktober 2018: “Décompensation psychotique grave, mise en danger, déclin cognitif, souffrance psychique, envahissement, hallucinations”.

De door verzoeker voorgelegde medische attesten maken melding van “une décompensation psychotique floride dans le décours d’une entrée en schizophrénie ou un syndrome lié à la culture: Syndrome de Zar connu en Ethiopie dont le pronostic est nettement meilleure que celui de la schizophrénie”.

5.2. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR’s Mandate, 26 August 2020, p. 89).

De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde attesten en ter zitting neergelegde attesten blijkt niet dat verzoeker, die volgens de attesten wél in behandeling is voor zijn “psychische toestand”, door een aantasting van zijn cognitief vermogen niet in staat zou zijn om gehoord te worden of volwaardige verklaringen af te leggen. In casu vermeldt noch het “ontslagverslag Brugmann ziekenhuis” van 31 oktober 2018 of het ter zitting neergelegde attest van Centre Hospitalier Jean Titeca van 20 september 2019 (zijnde het meest recente attest naar aanleiding van zijn ziekenhuisopname in 2018), noch het “medisch attest model dvz” van 30 oktober 2018 dat de vermelde psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt naar het citaat “Décompensation psychotique grave, mise en danger, déclin cognitif, souffrance psychique, envahissement, hallucinations” (uit het medisch attest van 30 oktober 2018) merkt de Raad op dat de arts dit enkel noteerde onder de vraag naar eventuele gevolgen en complicaties indien de behandeling gestopt zou worden (“Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d’un arrêt du traitement?”). Tevens dient te worden vastgesteld dat het ter zitting neergelegde ‘medische dossier’ geen attesten bevatten inzake die dateren van na september 2019; bijgevolg is het medisch attest dat verzoeker niet ter zitting kan verschijnen in januari 2021 niet ondersteund door actuele gegevens inzake verzoekers situatie.

Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoeker “een serieuze trauma heeft opgelopen naar aanleiding van hetgeen [hij] in [zijn] land heeft moeten meemaken. Een trauma die al dan niet te linken is met de actuele stoornissen ; oorsprong, gevolg, bijwerking???” kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke losse en hypothetische bewering niet kan aantonen dat verzoekers psychische toestand een gevolg is van zijn problemen in Ethiopië. Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale problemen aantonen, vormen deze neergelegde attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde psychische problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat deze werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan

de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

6. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor de autoriteiten omwille van zijn deelname aan een betoging in Kobor in 2014.

De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers relaas gezien:

- zijn vage verklaringen over wat er de dag van de demonstratie zou zijn gebeurd (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 14), over wie het initiatief voor de betoging nam (notities, p. 12), over de dodelijke slachtoffers van het politieoptreden tijdens de betoging (notities, p. 14) en over schoolgenoten die gearresteerd werden (notities, p. 14);
- hij in Asosa gearresteerd werd omdat hij zich niet kon identificeren of aangeven waar hij naartoe ging (notities, p. 16) en deze arrestatie aldus geen link had met zijn deelname aan de betoging, wat overigens ook in het verzoekschrift wordt bevestigd waar gesteld wordt dat hij werd aangehouden “wegens illegaal grensovergang, vermits [hij] geen identiteitsdocument kon tonen en er zich toe beperkte te stellen dat [hij] niet wist waar [hij] naartoe ging...”, wat “totaal niets abnormaal” is en in België ook kan voorvallen, aldus het verzoekschrift;
- hij zelf aangaf dat hij omwille van het (beweerd) voormalig OLF-lidmaatschap van zijn vader geen problemen kende (notities, p. 12-13).

Hoger werd vastgesteld dat verzoekers psychische aandoening er niet toe leidt dat hij niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen.

Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat “de dossierbehandelaar nergens de moeite [deed] om verzoeker te confronteren met al deze kritiek” terwijl van verweerder verwacht wordt dat verzoeker “de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor”, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat luidt: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”. In het verslag aan de Koning bij dit Koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissarisgeneraal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Hoe dan ook blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet zozeer tegenstrijdigheden of incoherenties wordt verweten, maar wel het afleggen van vage, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen die zijn relaas niet aannemelijk kunnen maken. Verzoeker heeft overigens door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van deze “kritiek” en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan. Verzoeker toont geen schending aan van “Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” of van “Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”.

7. Waar het verzoekschrift persartikels aanhaalt die nog steeds naar “bestaande ernstige problemen wijzen”, stelt de Raad vast dat deze artikelen melding maken van “security concerns” en geweld naar aanleiding van etnische spanningen in de Oromo-regio.

Verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat uit deze informatie zou blijken dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië gevisieerd zou worden omwille van een vermeende eenmalige deelname aan een betoging, intussen zes jaar geleden. In het verzoekschrift wordt nog benadrukt dat verzoeker nooit verklaarde dat hij “enige rol zou hebben gespeeld of functie zou hebben bekleed” en dat hij “gewoon stapte en de slogan riep met de anderen...”, waardoor niet kan worden ingezien dat verzoeker problemen zou kennen met de

Ethiopische autoriteiten terwijl politieke gevangenen werden vrijgelaten en in het buitenland verblijvende oppositieleden met een belangrijk profiel amnestie kregen.

8. Waar in het verzoekschrift de schending van artikel 57/7quater van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd omdat verzoeker de notities ontvangen heeft, “doch ongetekend zodat de auteur van deze notities dan ook geenszins geauthentificeerd kan worden” en “deze derhalve niet geldig voorkomen zodat de beslissing geannuleerd dient te worden”, kan verzoeker niet worden bijgetreden.

Artikel 16, § 1 van het Koninklijk besluit van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt dat de notities van het gehoor “de initialen en de handtekening van de ambtenaar” bevatten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de notities van het persoonlijk onderhoud ondertekend zijn en de initialen van de ondertekende ambtenaar duidelijk werden toegevoegd. Verzoeker kon dit overigens zelf vaststellen aangezien hij het administratief dossier steeds kon inkijken op het Commissariaat-generaal of tijdens de beroepsprocedure op de Raad.

9. Verzoeker brengt derhalve geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

10. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

11. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde."

1.2. Op 10 december 2021 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 22 april 2021 in Luxemburg (Eurodac).

1.3. Op 31 januari 2023 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 1 februari 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/12/2021

Overdracht CGVS: 23/01/2023

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, en geboren te zijn op 1 januari 1994 (Gregoriaanse kalender, GK) te Boni Abshala, gelegen in het Begi district, in de Oromia regio. U behoort tot de Oromo etnie en bent moslim. U heeft deelgenomen aan de manifestatie tegen het Masterplan in het jaar 2014 en u vreesde omwille van die redenen te worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten. U werd gearresteerd en twee weken opgesloten, waarna u uit Ethiopië vertrok. U reisde via Soedan, Tsjaad en Libië, naar Italië en tenslotte naar België.

U heeft er een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21 september 2018. Het CGVS nam echter op 26 juli 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte met name geen geloof aan uw beweerde vervolgingsfeiten. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar deze bevestigde de beslissing van het CGVS op 29 januari 2021, in arrest nr. 248458. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van de RvV en u keerde niet terug naar uw land van herkomst. U verbleef drie maanden in Luxemburg, maar kwam daarna terug naar België. Op 10 december 2021 diende u een eerste volgende verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Uit het administratieve dossier en de door u neergelegde psychologische attesten, is immers gebleken dat u mentale problemen heeft, die zich uiten in schizofrene en psychotische symptomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werden tijdens het persoonlijk onderhoud op 11 juni 2019 verschillende pauzes genomen. U bleek tijdens het persoonlijk onderhoud in staat om te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. In casu kom de commissaris-generaal tot de conclusie dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest gearresteerd te worden door de politie (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 20). U stelt dat u geen nieuwe elementen heeft en dat het zou kunnen dat er iets is veranderd, maar dat u daar geen idee over heeft (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 17). U heeft ook geen nieuwe documenten neergelegd in verband met uw problemen in Ethiopië (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 19). U heeft contact met uw broer, maar deze heeft niets gezegd over uw problemen in Ethiopië (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 22).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat betreft de door u, in het kader van uw eerste volgende verzoek, neergelegde e-mail en verslag van uw psychiater, Dr.D.(...), waarin staat vermeld dat hij/zij vermoedt dat u niet in staat zou zijn om een persoonlijk onderhoud te voeren op de zetel van het CGVS, dient opgemerkt, dat deze e-mail niets bijdraagt. In deze fase van de procedure dient u immers niet te worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

Wat betreft de door u neerlegde psychologische attesten en attesten van hospitalisatie, uit het jaar 2018, 2019 en 2022, en de e-mailcorrespondentie tussen uw psychiater en de Belgische asieldiensten, dient opgemerkt, dat deze niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Immers, werd er reeds rekening gehouden met uw psychologische problemen tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw eerste Volgend Verzoek, op 19 januari 2023 (zie attest "bijzondere procedurele noden", in administratieve dossier). Daarbij kreeg u de kans nieuwe elementen te formuleren die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt, maar die heeft u geenszins gegrepen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. De veiligheidssituatie in Oromia" van 15 februari 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_veiligheidssituatie_in_omoria_20220215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat de Oromo-bevolking met meer dan 35 miljoen de grootste etnische groep is in Ethiopië en voornamelijk in de regio Oromia woont. De hervormingen die premier Abiy Ahmed – de eerste Oromo-leider van het land - doorvoert na april 2018 faciliteren de terugkeer van het OLF (Oromo Liberation Front). Sinds hun terugkeer naar Ethiopië genieten de leden van het OLF een sterke steun in Oromia. De 1.300 strijders worden evenwel niet geïntegreerd in het leger maar mengen zich onder de Oromo-bevolking en beginnen aanvallen tegen lokale functionarissen, leger en politie alsook de burgerbevolking, voornamelijk van Amhara-etnie.

Eind 2018 zenden de autoriteiten eenheden van de ENDF (Ethiopian National Defence Forces) naar de vier zones van Wollega, een jaar later installeren ze in Wollega en Guji militaire commandoposten. De

commandoposten voeren een de facto noodtoestand in met een avondklok, een verbod op bijeenkomsten en (arbitraire) detenties zonder eerlijk proces.

Ondertussen neemt de druk op (vermeende) aanhangers van het OLA (Oromo Liberation Army) en het OLF toe. In de loop van 2019 ontstaat verdeeldheid tussen premier Abiy Ahmed en veel van zijn Oromo bondgenoten, zowel binnen als buiten de regerende partij. Abiy staat ook binnen de Oromo-bevolking onder druk. De spanningen lopen aan het einde van 2019 verder op tussen de autoriteiten en de Oromo-nationalisten, die beweren dat de premier hun strijd voor meer autonomie en democratie ondermijnt, ook al waren het vooral demonstranten in Oromia die hem aan de macht brachten. Ze vermoeden dat Abiy plannen heeft om de etnisch-federalistische grondwet van Ethiopië te hervormen en daarmee de autonomie van de regio in gevaar te brengen. Deze teleurstelling vergroot met de creatie van de PP (Prosperity Party) in december 2019. De OLF en OFC (Oromo Federalist Congress) boycotten de verkiezingen van juni 2021 vanwege de detentie van politieke leiders en leden van beide partijen, het sluiten van partijkantoren en andere onregelmatigheden. De beladen politieke situatie in Oromia is een belangrijke factor die bijdraagt aan het toenemende geweld in de regio. In de nasleep van de verkiezingen die de PP een overweldigende overwinning opleverde in Oromia neemt de opstand van het OLA in de regio verder toe. Terwijl het geweld tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA escaleert, spelen ook historisch gewortelde spanningen steeds meer op tussen de twee grootste gemeenschappen van Ethiopië, de Oromo en de Amhara.

Verscheidene bronnen geven aan dat er in de regio Oromia een aantal actieve hotspots van conflict zijn, meer bepaald in West-Oromia (de zones Horo Guduru, West-Wollega, Oost-Wollega, Kellem-Wolega, Horo GuduruWollega en West-Shewa), in Zuid-Oromia (de zones Oost-Guji, West-Guji en Borana) en in het oosten in de zone West-Hararge. Ook op de grens met de naburige regio's Benishangul-Gumuz en Amhara vinden regelmatig aanvallen plaats die levens eisen. Sinds eind 2020 is het OLA actief in zowat alle zones van Oromia.

Voor de periode van 1 januari tot 31 december 2021 registreert ACLED 286 incidenten en 1.924 dodelijke slachtoffers in Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 153 incidenten als battles (1.233 dodelijke slachtoffers), 4 als explosions/remote violence (6 dodelijke slachtoffers) en 129 als violence against civilians (685 dodelijke slachtoffers). Het aantal dodelijke slachtoffers dat ACLED registreert omvat zowel burgerdoden als veiligheidspersoneel en militieleden. De dynamiek van het politieke geweld bestaat uit twee hoofdtypen van geweld, namelijk gewapende treffens tussen regeringstroepen enerzijds en het OLA en hun splintergroeperingen anderzijds, én geweld tegen burgers, gepleegd door het OLA (slachtpartijen en moorden) en door veiligheidstroepen van de regionale en federale staat, waaronder de Oromia Special Forces (moorden, standrechtelijke executies, arbitraire detentie, plunderen en het platbranden van eigendommen). Daarnaast is er ook sprake van botsingen tussen etnische Oromo- en Amhara-milities en gemeenschappen.

IOM registreert in juni-juli 2021 4,17 miljoen ontheemden in Ethiopië. De organisatie noteert 497.267 IDP's in Oromia. Conflict is de belangrijkste reden van ontheemding in de regio. Het grootste aantal terugkerende IDP's in Ethiopië bevindt zich echter eveneens in de regio Oromia met een geschat totaal van 672.315 terugkerende IDP's (121.561 huishoudens).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio Oromia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Zoals hierboven reeds vermeld, is dit geenszins het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“-de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet ;
-artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève) ;
-artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967 ;
-schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
-schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – de schending van de materiële motiveringsverplichting ;
-het zorgvuldigheidsverplichting ;
-het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker licht concreet toe als volgt:

“4.3.

Aangaande het asielrelaas van de verzoekende partij

-4.3.1.

Het Commissariaat-Generaal motiveert in haar bestreden beslissing dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft voorgedragen overeenkomstig artikel 57/6/2 Vw die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een beschermingsstatuut in aanraking komt.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

-4.3.1.1.

Vooreerst is verzoeker verbaasd de motivering te lezen omtrent zijn uiterst kwetsbaar profiel.

Zo werd er door verzoekende partij -voor het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken- een email door zijn advocate overgemaakt van de behandelende psychiater van verzoeker, dr. D.(...), waarin letterlijk vermeld staat dat zijn psychiater vermoed dat verzoeker niet in staat is om een persoonlijk onderhoud te voeren, gelet op zijn kwetsbaar medische situatie.

Dat het CGVS hierop repliceert dat deze informatie “niets bijdraagt” is ronduit schokkend. Zij motiveert immers dat in deze fase, verzoeker niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud en dat dit aldus niet dienstig is.

Verzoeker is geschokt deze motivering te lezen!

Dat uiteraard het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk ook als een ‘gehoor’ dient beschouwd te worden.

Verzoeker dient namelijk ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, “gehoord” te worden over de redenen waarom hij een volgend verzoek indient.

Juist omdat verzoeker zodanig psychisch kwetsbaar is, werd er een aanvraag ingediend door zijn advocate betreffende de mogelijkheid om bijzondere procedurele noden te vragen.

(zie stuk 3)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze ook ontvangen.

(zie stuk 4)

Er werden bewijsstukken overgemaakt van zijn kwetsbare psychische situatie van 2018 tot op heden! Dat dit uiteraard als bewijs dient te worden aanvaard van de moeilijke situatie van de verzoeker, en dat dit uiteraard een invloed heeft op de omstandigheden waarin verzoeker gehoord kon worden.

Het CGVS motiveert louter dat met verzoekers psychologische problemen rekening werd gehouden tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch zij toont geenszins aan op welke manier dit is gebeurd.

Nogmaals, het is de psychiater van de verzoeker die zelf stelt dat verzoeker niet in staat is om consistente en coherente verklaringen af te leggen, betreffende de problemen die hij gehad heeft in Ethiopië. Dit is ook de reden waarom verzoeker reeds in het verleden een weigeringsbeslissing ontvangen heeft van het CGVS.

Uit alle neergelegde medische stukken blijkt duidelijk dat verzoeker altijd zeer inconsistent is geweest in zijn verklaringen, en niet in de mogelijkheid was om gedetailleerde verklaringen te geven omtrent zijn problemen in Ethiopië.

Dat het CGVS, rekening houdend met het uitgebreid medisch profiel dat voorligt, hier opnieuw geen rekening mee houdt, kan geenszins aanvaard worden.

Dit getuigt van weinig zorgvuldigheid in hoofde van het CGVS.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met verzoekers mentale capaciteit om coherent en gedetailleerde verklaringen te kunnen afleggen omtrent zijn volgend verzoek.

-4.3.1.2.

Verzoeker baseert zich verder op de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), wat het recht om gehoord te worden, beschermd.

Verzoeker verwijst naar artikel 41 van het Handvest, waarin het recht om gehoord te worden is verankerd en erkend is als een algemeen rechtsbeginsel:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige, individuele maatregel wordt genomen.”

Het recht om gehoord te worden in een gerechtelijke of administratieve procedure is dus een essentieel onderdeel van de rechten van de verdediging. Het maakt niet enkel deel uit van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel maar is ook een algemeen beginsel dat op zichzelf staat.

Het recht om gehoord te worden in de administratieve context is dus een beginsel van behoorlijk bestuur dat is ontwikkeld door de Europese en Belgische rechtspraak.

Ook de Raad van State heeft bevestigd dat het hoorrecht een fundamenteel recht inhoudt:

“Het Hof van Justitie (HvJ 22 november 2012, C-277/11, pt. 84-85) heeft in de voornoemde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.”

(RvS 26 april 2016, nr. 234.511)

In casu wordt verzoeker volgend verzoek ten gronde geweigerd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 Vw werd ingevoegd bij Wet van 08 mei 2013 tot wijziging van de Vw en opnieuw gewijzigd bij Wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vw en is inwerking getreden op 22/03/2018.

Dit artikel vormt een omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking van de vroegere richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005) en meer bepaald artikel 40.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 Handvest is in casu derhalve van toepassing.

Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel de formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht.

In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd., 2009, blz 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34)

Art 40 lid 2 van Richtlijn 2013/32/EU voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorafgaande asielaanvraag.

Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen.

In dit verband bepaalt artikel 40 lid 3 van Richtlijn 2013/32/EU dat indien uit het in lid 2 bedoelde voorafgaand onderzoek, wordt geconcludeerd dat er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking krachtens Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

Op datum van 31/01/2023 heeft het Commissariaat- Generaal een beslissing tot niet- ontvankelijk (volgend verzoek) genomen in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Tegenpartij was van oordeel dat zij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker verstrekte elementen en dit, tot grote verbazing van verzoeker, zonder een persoonlijk onderhoud aan verzoeker te verlenen.

Echter blijkt duidelijk uit het door verzoeker neergelegde medische dossier, dat hij psychisch niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen. Dat het CGVS hiermee geenszins rekening houdt, gezien het volgens hen niet dienstig is gezien een gehoor bij DVZ geen onderhoud voorstelt, kan niet worden aanvaard.

Uit deze motivering blijkt aldus niet dat het CGVS een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de nieuwe elementen, gezien zij geen rekening hebben gehouden met verzoekers persoonlijke situatie.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokkene materie beheersen (HvJ, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34).

De Raad dient in casu, luidens deze vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel voorafgaand onderzoek de weigeringsbeslissing van tegenpartij hadden kunnen beïnvloeden

(zie arrest RVV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6 die refereert naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest van 10/09/2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 40).

Dat dit in casu wel degelijk het geval is.

Door dit niet te doen, schendt het CGVS op flagrante wijze het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

-4.3.1.3.

De Raad moet in het kader van zijn controleopdracht de relevante informatie die de basis vormt van een bestreden beslissing zelf nagaan. Dit betreft bijvoorbeeld de draagwijdte van informatie of elementen op basis waarvan tegenpartij stelt dat iemand (in casu verzoeker) niet van een bepaalde plaats of land afkomstig is.

(Gaëtan de Moffarts, "Vertrouwelijke info, rechten van verdediging en rechterlijke controle door RVV", T. Vreemd., 2013, blz 236)

Overeenkomstig artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, dat de vereisten voor de behandeling van asielverzoeken betreft, dienen "de lidstaten erop toe te zien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek.

Verzoeker meent aldus dat dit zeer concrete specifieke omstandigheden binnen het kader van het hoorrecht zijn die het door tegenpartij individueel voorafgaand onderzoek hadden kunnen beïnvloeden waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop van de administratieve procedure had kunnen (moeten) hebben.

(zie HvJ 10 september 2013, C – 383/13 PPU, M.G. e.a. ro 40)

Verzoeker constateert aldus dat dergelijke onregelmatigheid het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming van tegenpartij een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren.

(zie arrest RvV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6)

Verzoeker meent dan ook dat het hoorrecht, zoals gewaarborgd in artikel 41 Handvest, werd geschonden en dus ook artikelen 48/3, 48/4 § 2 Vw, 48/5 § 3 Vw en 57/6/2 Vw want er zijn wél elementen voorhanden die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. 9.

-4.3.1.4.

De verzoekende partij wel degelijk belangrijke elementen heeft neergelegd ter staving van zijn volgend verzoek (zijn psychische situatie werd onvoldoende mee in rekening genomen). Tegenpartij voert geen grondig onderzoek hiernaar.

Dat dit element onvoldoende door het Commissariaat- Generaal werd onderzocht.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

Verzoeker had hierom wel degelijk als vluchteling erkend dienen te worden overeenkomstig het artikel 48/3 Vw, of minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient het CGVS verder grondig onderzoek te voeren.

-4.3.2.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 Vw

[...]

-4.3.2.1.

Verzoekende partij is niet akkoord met de motivering van het CGVS dat er bij verzoeker geen persoonlijke elementen aanwezig zouden zijn die ertoe leiden dat verzoeker een verhoogd risico heeft om het slachtoffer te worden van het willekeurige geweld in Oromia, die, zoals het CGVS zelf motiveert, uiterst complex en precair is.

Dat verzoekers kwetsbare en psychische situatie wel degelijk als een persoonlijke omstandigheid in hoofde van de verzoeker dient te worden aanvaard.

Verzoeker wenst hierbij te verwijzen naar het arrest Elgafaji van het Europees Hof van Justitie (zaak C-465/07) van 17 februari 2009.

Op basis van dit arrest dienen er twee situaties te worden onderscheiden:

*1) Wanneer het willekeurig geweld zodanig is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat elke burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade ;
2) Wanneer het geweld willekeurig is, maar niet het niveau bereikt dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt, moeten persoonlijke elementen in acht genomen worden die specifiek voor de betrokkene het risico verhogen om slachtoffer te worden. Hoe meer de verzoeker die persoonlijke omstandigheden kan aantonen, hoe lager de mate van willekeurig geweld moet zijn om de subsidiaire bescherming te bekomen.*

Verzoekende partij wenst aldus te verwijzen, gelet op zijn ernstige psychologische problematiek, naar de tweede situatie, uitgewerkt in het arrest Elgafaji van het EHVJ.

Gezien de uitermate psychische kwetsbaarheid van verzoekende partij, dient dit beschouwd te worden als een persoonlijk element in hoofde van verzoeker die specifiek het risico voor betrokkene verhoogt om het slachtoffer te worden van een ernstig en reëel risico.

De zienswijze ontwikkeld in het arrest Elgafaji wordt ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast.

-4.3.2.2.

Zo onder andere in het arrest met nummer 219 232 van 29 maart 2019 in de zaak 210 428/VIII:

[citaat RvV 29 maart 2019, nr. 219 323]

-4.3.2.3.

Ondermeer ook in het arrest met nummer 214 242 van 19 december 2018 in de zaak RvV X/III:

[citaat RvV 19 december 2018, nr. 214 242]

-4.3.2.4.

Ook de Raad van State oordeelde recent dat medische attesten in de asielprocedure niet zomaar buiten beschouwing mogen gelaten worden en dat deze een ernstig onderzoek verdienen naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Het arrest baseerde zich voornamelijk op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen in arresten I. tegen Zweden van 5 september 2013 en R.J. tegen Frankrijk van 19 september

2013 waaruit volgt dat het niet voldoende is om enkel omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid of onvoldoende precieze verklaringen een uitgebreid medisch attest terzijde te schuiven in de beoordeling van een risico op schending van artikel 3 EVRM.

De Raad van State bevestigde deze zienswijze in het arrest met nummer 244.033 van 26 maart 2019: [citaat RvS 26 maart 2019, nr. 244 033]

Uit de verhoogde kwetsbaarheid van verzoekende partij blijkt aldus een persoonlijke omstandigheid die kan leiden tot een risico voor betrokkene om het slachtoffer te worden van een ernstig en reëel risico.

Het CGVS kan niet dienstig motiveren dat er in hoofde van de verzoekende partij geen persoonlijke elementen aanwezig zijn die kunnen leiden tot een verhoogd risico op een schending van artikel 3 EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

4.3.

Zoals het CGVS zelf aanhaalt, dient er in dat geval wel degelijk een zorgvuldig onderzoek gevoerd te worden naar de individuele omstandigheden van de verzoeker, bij een terugkeer naar Oromia.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS dit individueel onderzoek heeft gevoerd, hoewel dit wel noodzakelijk blijkt!

Verzoekende partij werd ook hierover niet gehoord, wat opnieuw een schending oplevert van het hoorrecht van de verzoeker, zoals reeds hierboven aangehaald.

4.4.

Besluit

Verzoekende partij heeft wel degelijk kunnen aantonen dat hij een actuele vrees heeft indien hij dient terug te keren naar Ethiopië.

Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- een mailverkeer met de Dienst Vreemdelingenzaken met vraag tot toekenning van bijzondere procedurele noden (stukken 3 en 4);
- een medisch dossier van verzoeker (stuk 5).

De stukken 3 en 5 komen overeen met de documenten die verzoeker heeft neergelegd en die in de bestreden beslissing werden beoordeeld (Documenten, stuk 5, nrs. 2-3).

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 februari 2023 brengt verzoeker het volgende document ter kennis:

- een medisch attest "*RAPPORT DE FIN D'HOSPITALISATION*" van 15 februari 2023 over verzoekers hospitalisatie van 20 september 2022 tot 7 november 2022 (stuk 1).

Dit stuk is een aanvulling van het document "*feuille de traitement*" van 7 november 2022 (verzoekschrift, stuk 5).

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: "*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*"

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat de voorwaarde van nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, is vervuld.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoekers raadvrouw heeft op 12 januari 2023 een mailcorrespondentie gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin verzocht zij om bijzondere procedurele noden, gelet op verzoekers medisch kwetsbaar profiel. De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde dat er rekening zou worden gehouden met de medische toestand van verzoeker. Verzoeker stelt echter in huidig verzoekschrift dat de commissaris-generaal in zijn beslissing geenszins aantoont op welke manier rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen. Daarnaast stelt verzoeker dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk ook als gehoor dient beschouwd te worden en hij hiervoor steunmaatregelen nodig heeft, aangezien hij hierin gehoord wordt over de redenen waarom hij een volgend verzoek indient. De Raad wijst in deze naar het administratief dossier waarin terug te vinden is dat rekening werd gehouden met verzoekers psychologische problemen tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (*"beoordeling bijzondere procedurele noden"*). Verzoeker gaf zelf aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of de deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken: *"Nee, dat maakt niet uit. Je mag de vragen stellen."* (Vragenlijst *"bijzondere procedurele noden"* DVZ).

De beoordeling van de bijzondere procedurele noden van de bestreden beslissing wordt door de Raad bijgetreden:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Uit het administratieve dossier en de door u neergelegde psychologische attesten, is immers gebleken dat u mentale problemen heeft, die zich uiten in schizofrene en psychotische symptomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werden tijdens het persoonlijk onderhoud op 11 juni 2019 verschillende pauzes genomen. U bleek tijdens het persoonlijk onderhoud in staat om te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige

procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota in huidige procedure de mogelijkheid heeft om nieuwe elementen aan te brengen. Waar verzoeker bijkomend een schending van het hoorrecht aanvoert van 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, oordeelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal een negatieve invloed heeft gehad op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers slechts: *“De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.”* De commissaris-generaal heeft aldus een discretionaire bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij dit nodig acht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker op 11 juni 2019 reeds een persoonlijk onderhoud heeft gehad waarin hem steunmaatregelen werden verleend. Hij heeft tijdens dit persoonlijk onderhoud de nodige toelichting kunnen verschaffen over zijn herkomst uit Oromia en zijn asielmotieven. Aldus is aan de hoorplicht voldaan.

Waar verzoeker stelt dat hij niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal niet overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Bovendien herhaalt de Raad nog op dat verzoeker middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota de mogelijkheid heeft om nieuwe elementen aan te brengen, zodat hij niet aantoont dat het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal een negatieve invloed heeft op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (*“Verklaring volgend verzoek”*, stuk 7). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging en dit bevestigd werd in beroep, waardoor deze beoordeling bekleed is met het gezag van gewijsde, en gelet op de in de bestreden beslissing correcte gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is immers de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een nieuw element heeft aangevoerd of aan de orde is, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, wijst verzoeker in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Ethiopië, in het bijzonder in de regio Oromia. De Raad wijst erop dat door verweerder niet betwist wordt dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is. De mate van het willekeurig geweld in Ethiopië is echter niet dermate hoog dat de loutere aanwezigheid van verzoeker daar leidt tot een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar de regio Oromia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker wijst op zijn kwetsbare en psychisch problematische situatie als een persoonlijk element in zijn hoofdte dat het risico verhoogt om het slachtoffer te worden van een ernstig en reëel risico. Uit het verslag over het einde van verzoekers hospitalisatie van 15 februari 2023 en het behandelingsblad van 7 november 2022 dat verzoeker kreeg bij ontslag uit het ziekenhuis, blijkt dat verzoekers toestand progressief gunstig evolueerde tijdens zijn verblijf van 20 september 2022 tot 7 november 2022 en de psychotische episode medicamenteus werd behandeld. Hij beschikt nog over een familiaal netwerk in Boni Abshala. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij nog contact houdt met zijn broer via IMO en licht hij ook zijn ziekte toe. De Raad is van oordeel dat deze persoonlijke omstandigheden voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet dermate verhogen.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde precare veiligheidssituatie in Ethiopië, ook gelet op zijn persoonlijke situatie, geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het vorige verzoek om internationale bescherming.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refolement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP